

BONUSOVÁ KAPITOLA

Čítať až po strane 258

LYRA

Bolo niekoľko minút pred dvadsiatou siedmou hodinou, ale vonku to žilo aj v noci. Lex s Vairenom opísali ich mesto ako jedno z menších a pokojnejších, ale Lyre pripomínalo veľkomesto. Aj takto neskoro stretávali v uliciach množstvo ľudí, akoby nikto nepotreboval spať.

To bude tým, že nemusia vstávať skoro ráno do práce.

Keď tak nad tým premýšľala, netušila, kedy bežní občania začínajú pracovať. Na Anarchorance dni trvali dlhšie, zato pracovná doba bola kratšia, a tak pre nich dvadsiata siedma hodina nemusela byť taká neskorá, ako sa zdalo Lyre.

„Pripravená?“ Vairen jej podal prilbu.

„To o chvíľu zistíme,“ odvetila s úsmevom a pozrela na stroj vedľa seba – vonex.

Vonex nemohla priradiť k autám, nongám, dokonca ani k lietadlám. Malo z každého niečo, aj keď najviac práve z nong. Tvarom pripomínalo futuristické auto, no bez kolies. Podvozok bol hladký a v jeho rohoch svietili menšie neónové kruhy.

„Len pre istotu, sme poistení? Mám pocit, že môj vodičák sa na toto nevzťahuje,“ dodala s pretrvávajúcim úsmevom, aj keď pri pohľade na dráhu pred sebou ju chytala mierna nervozita.

Vairen pobavene pokrútil hlavou. „Vonex je vybavený špeciálnym generátorom, ktorý vytvára magnetické pole a to sa integruje s dráhou pod ním. Vďaka tomu môže lietať, ale zároveň ti to nedovolí vyletieť z trate. Nemusíš mať žiadne obavy, len si to uži.“

Prikývla a nasadila si prilbu. Potom nastúpila do malého priestoru, v ktorom našťastie nebolo veľa tlačidiel a dokonca ani volant. Stroj sa ovládal pákou, ktorú z hľadiska riadenia ešte nevedela zhodnotiť.

Mala som viac hrať počítačové hry.

Bola si istá, že Kevin k nim mal doma aj volant, aj podobnú páku.

Na skle pred ňou sa zjavilo odpočítavanie. Číslo kleslo z deviatky na osmičku, keď sa vedľa nej vo svojich vonexoch objavili Lex s Vairenom.

Tri.

Stúpala jej adrenalín.

Dva.

Srdce si v jej hrudnom koši robilo párty, akoby išlo o viac, než len o preteky pre zábavu.

Jeden.

Stlačila štartovacie tlačidlo.

Štart.

Prudko potiahla páku a sila ju zatlačila do sedačky. *Doriti.* Čakala rýchlosť, ale nie až takúto. Svet za sklom sa rýchlo hýbal a aj keď jej na ovládanie stačila jedna ruka, riadenie zvierala oboma.

Lex sa takmer okamžite dostala do vedenia, Vairen sa držal tesne za ňou. Lyra zaostávala, ale ich stroje po chvíli spomalili a dopriali jej možnosť dobehnúť ich.

„Dáme ti chvíľu, nech si zvykneš,“ ozval sa Vairen vo vysielacke.

„Jasné, raz sa na štarte dostanem na čelo a ty veľkodušne rozdávaš chvíľky na zvyknutie,“ zašomrala Lex, no aj cez spojenie bolo počuť, že sa smeje.

„Nešomrala si dnes náhodou, že by som mohol prejavíť trochu viac citu?“

„Áno, lebo si ju hodil o zem!“

„Trénovali sme,“ pripomenul Vairen sestre, „a hodil som ju na piesok. Je mäkký.“

„A horúci,“ namietla Lex a Lyra sa zasmiala, aj keď sa ešte stále snažila nájsť cit na vyberanie zákrut.

„Nerada vás prerušujem,“ začala a zatlačila páku, „ale môžeme začať.“ Len čo dopovedala, ešte viac pridala a oboch ich predbehla. Lex zanáďavala a prudko za ňou vyrazila.

Lyra odštartovala súťaž nie preto, lebo si už zvykla na riadenie, ale pre dráhu, ktorá sa začala meniť. Prvé kilometre boli obyčajné, no s blížiacou sa zákrutou sa črtala zábavná časť, o ktorej jej hovoril Vairen.

Trať sa nikdy neopakovala a aj prostredie sa vďaka hologramom menilo podľa typu, ktorý si navolili na začiatku hry. Lyra pri tom nebola a nevedela, čo ich čaká, no tešila sa.

Wau.

Preletela zákrutou a minula prvé hologramy po kraji dráhy. Ľadové vrchy a poletujúci sneh ju prekvapili, ale nie tak ako cesta, ktorá sa pred ňou začala zdvíhať. Musela stroj natočiť prudko dohora a stúpať do pomysleného kopca, ani sa pritom nesnažila pochopiť, ako to bolo možné.

Trať sa neustále hýbala. Pripomínala obruče rôzneho priemeru, uložené jedna v druhej. Niektoré ostávali statické, iné sa točili a všetko bolo nesmierne rýchle. Nebyť magnetického poľa, Lyra by už dávno vyletela z dráhy, no takto ju kraj vždy len nepatrne spomalil a dal výhodu súperom.

Lex ju obehla rýchlo, Vairen jej dával šancu spamätať sa.

„Mám očakávať ľad na ceste?“ spýtala sa, keď jej hologram fúkol do skla falošný snehový poprašok.

„Nie, to len môjho brata fascinuje sneh,“ odpovedala jej Lex, ktorej náskok sa zväčšoval.

„Naozaj?“

„Na Anarchorance nepadá,“ objasnil Vairen a prilepil sa tesne za Lyru.

Tak toto nie. Súťaživosť ju nútila pridať. Všetko ešte viac zrýchliło, hologramy sa rozmazávali do machúľ. Držala sa v strede cesty a nedovolila Vairenovi predbehnúť ju. Zároveň zvyšovala rýchlosť a snažila sa znížiť Lexin náskok.

Vairen stočil vonex doprava a Lyra trhla pákou, aby ho zablokovala. Bol to však len zastierací manéver, pretože sa ešte nespamätala a už ju obiehal zľava. Snažila sa mu v tom zabrániť, no neodhadla rýchlosť, do ktorej stroj dohnala, a pred vyletením zo zákruty ju zachránilo iba magnetické pole.

Zanadávala.

„Neviem, čo to slovo znamená, ale súdim, že nič slušné,“ smiala sa Lex. Úsmev jej pohasol, keď Vairen obehol i ju.

Lyra neodpovedala, sústredene sa rútila za nimi. Vykríkla, keď sa cesta nečakane skončila a ona vyletela do vzduchu. Napadlo jej, že sa niečo pokazilo, no v ďalšej chvíli už klesala na nižšie položenú časť dráhy.

Je to šialené.

Dostala sa na úroveň Lexinho stroja. Niekoľko desiatok metrov sa hnali jedna vedľa druhej, no cesta pred nimi sa začala zužovať a klesať pod zem.

Je to vôbec možné?

Pridala, chcela sa do úzkej časti dostať prvá. Lex jej to nemienila dovoliť a držala s ňou tempo. Lyra si dovoľila nakrátko otočiť hlavu a pozrieť cez bočné sklo priamo na Lex. Tá sa sústredene dívala priamo pred seba.

Čo sa stane, ak sa zrazíme?

Neplánovala to zisťovať. Napriek tomu ani jedna nespomaľovala a aj posledné metre sa hnali zároveň seba.

„Čo sa stane, ak sa zrazíme?“ vyletelo z nej chvíľu predtým, ako sa tak skutočne stalo. Odpoveďou jej bol Vairenov smiech, ale aj ten hneď zanikol v Lyrinom jakote, pretože sa všetko roztočilo.

Magnetické pole im nedovolilo zraziť sa, ale potrestalo ich. V prvom momente dovolilo Lex pokračovať po dráhe a Lyru stočilo dole hlavou. Stroje išli stále na rovnakej úrovni, no boli nad sebou. Ak by s Lex zaklonili hlavy, videli by na seba.

O sekundu neskôr sa tunel stočil dole, akoby mierili do jadra planéty, a ony sa rútili nadol, každá vo svojej dráhe. Točilo ich po obvode a Lyra nedôstojne kričala.

Kolotoče nikdy neobľubovala a toto bolo horšie než akýkoľvek, ktorý kedy zažila. Zdalo sa jej, že to nikdy neskončí, vzápätí ich to však vypľulo pod hladinu mora. Lyre sa ešte točila hlava a hneď narazila do skaly, čím ju pole znovu potrestalo a spomalilo. Lex na tom po horskej dráhe nebola o nič lepšie, no spamätala sa skôr.

„Mohli ste ma varovať,“ povedala Lyra.

„Mali sme sa pripraviť o zábavu?“ spýtal sa Vairen. „Aj keď uznávam, že moje ušné bubienky by slovo zábava nepoužili...“

Ešte sa smiala, keď o dvadsať minút vystupovala zo stroja. Žalúdok sa jej po všetkých očkách trochu točil, ale bavila sa. Zložila si prilbu, uhladila vlasy a pobehla za Vairenom, ktorý ju čakal.

„Čo vravíš?“ spýtal sa jej.

„Bolo to brutálne.“ *Aj keď išlo len o ilúziu.*

Voda predstavovala iba začiatok, no nič z toho, čo zažila, nebolo skutočné. Keď vystúpila a pozrela sa na pretekársku dráhu, ničím sa nelíšila od obvyčajnej osvetlenej vozovky. Žiadne tunely, žiadna cesta medzi oblaky či pod morskú hladinu.

Vairen sa zasmial a pozrel na Lex, ktorá práve vyšla zo záchodov.

„Na to, že si vyhrala, sa netváriš ktovieako radostne,“ ozvala sa Lyra. Potom, ako sa tí dvaja na konci hecovali, čakala, že len čo brata uvidí, dá mu to poriadne vyžrať.

Lex sa usmiala, ale Lyra nadobudla pocit, že niečo nie je v poriadku.

Vairen si to tiež všimol. „Stalo sa niečo?“

„Nič,“ odvetila Lex nepresvedčivo.

Lyra ju poznala len tri dni, preto sa necítila povolaná vyzvedieť, ale potom si to všimla. *To je krv?*

Lexine tenisky zanechávali na podlahe krvavé stopy.

„Vairen,“ šepla varovne.

„Vidím,“ povedal rovnako potichu.

Má zbraň? Nevšimla si, či nejakú nosil. *Malo to tu byť bezpečné.*

Vairen urobil drobný krok a skryl Lyru za svojím širokým chrbtom. „Brucho,“ vyzval sestru.

Lex zastavila a pokrčila čelo. „Čo ti...“ začala, no potom sa otočila a pozrela na krvavé stopy. Vyzeralo to, akoby ich viac cítila, než videla. Bez dokončenia vety zdvihla okraj trička a potiahla ho hore.

Nie.

Na hladkej pokožke chýbal pupok. Lyra vydesene cúvla, zatiaľ čo Vairen sa nepohol, aj keď si musel uvedomovať, že krv patrila jeho skutočnej sestre.

Falošná Lex sa usmiala tak, ako by to tá pravá nikdy neurobila. Kým Vairenova sestra sa vždy usmievala doširoka a v očiach jej svietili hravé iskričky, v tomto zdvihnutí kútikov sa ukrývalo niečo zákerné.

Za chrbtami sa im ozval zvuk rijánskeho privolávania ku koristi a Lyra skamenela. Oťaželi jej nohy a narastala v nej panika.

„Postarám sa o to. Naskoč do vonexu a vzlietni, budeš v ňom v bezpečí,“ zašepkal Vairen.

Nedokázala sa pohnúť. Nebolo tam bezpečne, no stále tam bol Vairen. Vybehnúť do priestoru k stroju, keď sa Rijánci mohli nachádzať kdekoľvek, ju desilo. Rijánsky zvuk jej rozochvel vnútro a aj

keď sa nepozrela na svoje ruky, mala pocit, že na nich opäť cíti Skyinu krv.

Keď sa z tieňa okolitých budov vynorili dvaja premenení Rijánci, Vairen ju potisol smerom, ktorým mala utekať. Než tak urobila, zahliadla, ako siahol po skrytú zbraň a jedného zastrelil. Jeho druhá rana rovnako presne zasiahla cieľ, prešla Rijáncovi stredom hlavy. Kým však páčil, za jeho chrbtom sa falošná Lex premenila do svojej prirodzenej podoby, rozbehla sa a chystala sa naňho zaútočiť.

Lyra túžila zaliezt' do bezpečia, no strach o Vairena bol väčší. Prudko sa zvrtila a napriek zdeseniu vyrazila proti Rijáncovi. Ten sa zahnal pahýľom na Vairenov chrbát, no Lyra do tvora prudko vrazila, a tak netrafil. Sama pri tom spadla na zem, a keď sa k nej Rijánc ootočil, posúvala sa po zadku preč. Vairen sa medzitým zvrtol a namieril naňho zbraň, no k výstrelu nedošlo. Tvor v tesnej blízkosti sekol po jeho ruke a Vairen vykrikoval. Ostrie mu hladko prešlo zápästím.

Keď na zem dopadla jeho ruka a vystrekla krv, Lyra vykrikla a kopla Rijáncu do šlachovitej nohy. Bola však preňho iba ako otravný hmyz, s ktorým sa podľa toho rozhodol vysporiadať. Jedným pahýľom nabodol Vairena a Lyre prešla hrud'ou ukrutná bolesť. Nespôsobil ju len pohľad na umierajúceho Vairena, ale najmä druhý pahýľ, ktorým jej tvor prebodol srdce...

Prudko sa strhla zo sna. Vystrašene sa triasla, oči sa jej leskli slzami a spotené oblečenie sa na ňu lepilo ako druhá koža.

„Ryšavá?“

Zasúvacie spáľňové dvere sa otvorili a objavil sa v nich Vairen.

Lyra sa strhla. Bol to jeho hlas, rovnako i oslovenie. V slabom šere videla aj obrys jeho známej tváre, ale aj tak sa zdesene posunula na posteli čo najďalej od dverí.

Je hrozba.

Srdce sa jej išlo zblázniť. Sen, v ktorom sa pomiešala spomienka na večerný program s nočnou morou, v nej vyplavil strach a paranoju.

„Bol to iba zlý sen,“ pokračoval Vairen, no Lyra ho sotva vnímala, obzerala sa po čomkoľvek, čím by sa mohla brániť.

Rijánec. Možno je to Rijánec!

Myšlienka sa jej usadila v hlave a nechcela sa jej pustiť. „Tričko,“ vyzvala ho.

Vairen stíchol a po krátkom zaváhaní si ho vytiahol, aby jej ukázal brucho.

Je to on. S úľavou sa hodila na chrbát, aj keď od pokoja mala na míle ďaleko.

„Ty sa ani nesnažíš vyzliekať mužov nejako rafinovane,“ povedal na odľahčenie.

Usmiala sa aj napriek nepríjemnému pocitu, ktorý sa jej stále držal. „Muži nevedia čítať medzi riadkami, takže je potrebné hovoriť vám všetko na rovinu.“

Opätoval jej úsmev a spustil tričko. „Si tu v bezpečí.“

„Ja viem,“ povedala, aj keď v daný okamih sa tak necítila. Vedela, že dom mal špičkové zabezpečenie a naozaj jej tu nič nehrozilo, no krvavých nočných mŕ ju to nezabavilo. Rada by našla útechu aspoň v tom, že dnes sa jej nesnívalo o mŕtvej Sky, ale prebodnutý Vairen jej trhal srdce vlastným spôsobom. Len tá predstava jej sťahovala hrud'. „Prepáč, že som ťa zobudila. Môžeš si ísť ľahnúť, budem v poriadku.“

Namiesto odpovede si sadol na zem vedľa posteľe. Patrila jemu, no aj tak si nedovolil narušiť jej osobný priestor.

„Čo to robíš?“ spýtala sa Lyra.

„Sedím a rozjímam. Kým neskončím, môžeš zavrieť oči.“

„Nemusíš ma strážiť, som v poriadku.“

„Neboj sa, ak slintáš, nevšímam si to. Nechystám sa na teba čumieť ako úchyl.“

Šklblo jej v kútikoch úst. „Za stráženie dámy aspiruješ skôr na hrdinu, aj keď som si pri tvojom obnažovaní všimla, že nemáš žiadnu jazvu. To kazí typický obrázok.“

Potichu sa zasmial. „Chápem. Hrdinovia z romantických príbehov majú ťažkú, poľutovaniahodnú minulosť, rozbité rodiny, nejaké tie jazvy a sixpack. Musím ťa sklamať, ale ako si mohla postrehnúť, mám skvelú rodinu. Uznávam, sestry sú občas otravné, ale sú moje, a aj keď vie byť otec prísny, je dobrý človek aj rodič. Nikto ma nebil a nemám tragické pozadie na vyronenie slzičky, ani tie jazvy. Ale na druhú stranu, vieš čo mám?“ Zdvihol sa na kolená a obrátil sa k nej, aby si

v slabom svetle opäť zdvihol tričko a ukázal jej svaly. „Sixpack spíňam.“

Hodila po ňom vankúš. „Hovädo.“

„Chcela si povedať – svalnaté hovädo,“ smial sa.

„Uvedomuješ si, že aj tak nezaspím, keď viem, že si tu?“

„Vyzliekať ma áno, ale spať pri mne nie? Cítim sa zneužitý.“

Rozosmiala sa a pretočila na bok, smerom k nemu. Videla však len jeho vlasy, díval sa pred seba – presne, ako povedal.

„Ak ale nemôžeš spať, vždy môžem doniesť Monopoly?“ navrhol.

Otrávene pretočila očami a prevrátila sa späť na chrbát. „Skúsím radšej ten spánok, ďalší potupný bankrot rada vynechám.“

„Myslel som si.“

Nevidela mu do tváre, ale bola si istá, že sa víťazoslávne usmieval. Rovnako, ako keď o štyri a pol hodiny opäť raz zbankrotovala...